

Sygnatura akt: II Ca 2649/15

POSTANOWIENIE

Dnia 14 stycznia 2016 roku

Sąd Okręgowy w Krakowie Wydział II Cywilny Odwoławczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Krystyna Dobrowolska

Sędziowie: SO Anna Koźlińska

SR (del.) Anna Kruszewska (sprawozdawca)

po rozpoznaniu w dniu 14 stycznia 2016 roku w Krakowie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z wniosku Województwa (...) przy uczestnictwie D. D. i M. M.

o zezwolenie na złożenie do depozytu

na skutek apelacji uczestniczki M. M. na postanowienie Sądu Rejonowego dla Krakowa – Podgórze w Krakowie z dnia 15 lipca 2015 roku, sygnatura akt: XII Ns 1386/15/P

postanawia

uchylić zaskarżone postanowienie i sprawę przekazać Sądowi Rejonowemu dla Krakowa – Podgórze do ponownego rozpoznania.

SSO Anna Koźlińska	SSO Krystyna Dobrowolska	SR(del.) Anna Kruszewska

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 15 lipca 2015 r. Sąd Rejonowy dla Krakowa – Podgórze w Krakowie oddalił wniosek Województwa (...) – Zespołu Szkół (...) w M. o zezwolenie na złożenie do depozytu sądowego kwoty 55.013,01 złotych tytułem wierzytelności należnej M. (...) M. M. jako Podwykonawcy w związku z realizowaną przez Zespół Szkół – (...) umową pod nazwą: „Modernizacja budynków Zespołu Szkół (...) w M. Etap II Modernizacja budynku szkoły”. Sąd Rejonowy stwierdził, że wnioskodawca nie wykazał, że ma miejsce spór co do osoby wierzyciela i z czego ten spór ma wynikać, nie przedłożył na tę okoliczność stosownych dokumentów w postaci faktur. Wnioskodawca twierdzi, że „przedmiotowe faktury” (obejmujące kwotę będącą przedmiotem wniosku) mogą pozostawać sporne, z uwagi na toczące się pomiędzy generalnym wykonawcą a podwykonawcą postępowania sądowe i egzekucyjne. Faktu toczenia się postępowań wnioskodawca również nie wykazał. Argument z solidarnej odpowiedzialności inwestora z wykonawcą wobec podwykonawcy nie zasługuje w okolicznościach przedmiotowej sprawy na uwzględnienie. Solidarny charakter odpowiedzialności ma ułatwić dochodzenie roszczeń podwykonawców z tytułu umowy o roboty budowlane. Kwestia wzajemnych rozliczeń pomiędzy uczestnikami procesu budowlanego i ewentualne wyniki z niej spory rozstrzygane na drodze sądowej lub polubownej nie stanowią przesłanki z art. 467 pkt 3 k.c.

Zgodnie z treścią art. 693 k.p.c. we wniosku o złożenie przedmiotu świadczenia do depozytu sądowego należy: określić zobowiązanie, przy wykonaniu którego składa się przedmiot, przytoczyć okoliczności uzasadniające złożenie, dokładnie oznaczyć przedmiot, który ma być złożony, wskazać osobę, której przedmiot ma być wydany oraz warunki pod którymi wydanie ma nastąpić. Wnioskodawca powinien przynajmniej określić podstawowe elementy stosunku zobowiązaniowego, stanowiącego podstawę zdeponowania przedmiotu świadczenia tj. podmiot, przedmiot i treść stosunku zobowiązaniowego.

Wnioskodawca nie podał dokładnie o zapłatę jakich faktur chodzi, za jakie prace, w jakim okresie czasu wykonywane i przez kogo, zatem nie zostały spełnione materialnoprawne przesłanki uzasadniające złożenie przedmiotu świadczenia do depozytu sądowego.

Złożenie do depozytu sądowego może nastąpić tylko w sytuacjach określonych przez przepisy prawa materialnego i zaistnienia określonych przepisami przesłanek.

Wnioskodawca nie powołał się na okoliczność, że wierzyciel uchyla się od przyjęcia kwoty pieniężnej, której dotyczy żądanie wniosku.

Sąd Rejonowy uznał również, że nie zachodzą przesłanki o których mowa w art. 467 k.c., a złożenie przedmiotu świadczenia ma na celu zwolnienie dłużnika z zobowiązania oraz z ciężarów związanych z istnieniem zobowiązania i jednocześnie prowadzi do wygaśnięcia zobowiązania z zaspokojeniem wierzyciela, a uwzględnienie nie uzasadnionego przepisami prawa materialnego wniosku nie rodzi dla wnioskodawcy skutków przewidzianych w art. 470 k.c. i dokonane w jego następstwie złożenie do depozytu nie jest skuteczne.

Apelację od powyższego postanowienia wywiodła uczestniczka, zarzucając:

- naruszenie art. 514 w zw. z art. 233 §1 k.p.c. poprzez wydanie przez Sąd I instancji rozstrzygnięcia tylko w oparciu o twierdzenia wnioskodawcy z pominięciem udziału w sprawie uczestników, w tym zaniechanie przez Sąd I instancji wysłuchania uczestników postępowania na rozprawie względnie zażądania od uczestników stosownego oświadczenia na piśmie;

- naruszenie prawa procesowego, a to art. 693¹ k.p.c. poprzez dokonanie błędnej oceny przez Sąd I instancji czy zachodzą przesłanki złożenia kwoty pieniężnej do depozytu sądowego i wydanie orzeczenia na podstawie błędnej oceny ustaleń faktycznych w sprawie.

Wniosła o zmianę zaskarżonego postanowienia i uwzględnienie wniosku w całości ewentualnie o uchylenie postanowienia i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu dla Krakowa – Podgórze w Krakowie do ponownego rozpoznania.

Wnioskodawca przyłączył się do apelacji.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Przepis art. 693¹ k.p.c. statuuje wymogi formalne wniosku o zezwolenie na złożenie do depozytu. Konsekwentnie – w razie stwierdzenia ich braków – przewodniczący powinien wezwać o ich usunięcie pod rygorem zwrotu wniosku (art. 130 §1 w zw. z art. 13 §2 k.p.c.). Nie ma zatem możliwości aby na skutek braków tego rodzaju sąd oddalił wniosek. Co najwyżej – po bezskutecznym upływie terminu do ich uzupełnienia może wniosek zwrócić. Słusznie zatem zarzuciła uczestniczka, że Sąd Rejonowy nadał błędnie znaczenie skutkom opisanych braków.

Jak trafnie podkreśla się w piśmiennictwie, podstawowym obowiązkiem sądu jest ustalenie, czy twierdzenia przedstawione przez wnioskodawcę we wniosku lub na późniejszym etapie postępowania mogą stanowić podstawę do złożenia przedmiotu świadczenia do depozytu sądowego. W razie nieprecyzyjności treści wniosku na sądzie ciąży powinność dążenia do wyjaśnienia wątpliwości przez zobowiązanie wnioskodawcy do złożenia stosownych

oświadczeń (art. 514 § 1). Nie można wykluczyć w powołanym przypadku złożenia oświadczenia zawierającego nowe lub zmodyfikowane twierdzenia. Wezwanie przez sąd uczestnika postępowania do złożenia wyjaśnień może być wynikiem braku pewnych informacji lub wątpliwości wynikających z twierdzeń innych uczestników. Jednak informacje uzyskane od innych uczestników postępowania, sprzeczne z twierdzeniami, nie mogą być podstawą ustaleń sądu. Ze względu na bezwzględnie obowiązujący zakaz, niedopuszczalne jest przeprowadzenie w tym zakresie postępowania dowodowego. Wyłącznie twierdzenia wnioskodawcy są podstawą do wydania orzeczenia w przedmiocie złożenia przedmiotu świadczenia do depozytu sądowego. Szerzej zob. K. M., Postępowanie..., s. 289-290. Por. także A. Z., Złożenie przedmiotu..., s. 350.

Dlatego też Sąd Okręgowy uznał, że zarzut naruszenia podanego przepisu został podniesiony trafnie. Postępowanie depozytowe nie ma charakteru na tyle sformalizowanego, aby tylko na podstawie braków formalnych i wątpliwości co do treści wniosku, orzec o nim negatywnie jak to uczynił Sąd I instancji.

Mając powyższe na uwadze orzeczono jak w sentencji na podstawie art. 386 §4 k.p.c. w zw. z art. 13 §2 k.p.c.

Ponownie rozpoznając sprawę Sąd Rejonowy wezwie wnioskodawcę do usunięcia braków formalnych, po ich uzupełnieniu rozpozna wniosek merytorycznie, a w razie wątpliwości co do treści samych twierdzeń wezwie o ich ewentualne wyjaśnienie wnioskodawcę.

SSO Anna Koźlińska	SSO Krystyna Dobrowolska	SR(del.) Anna Kruszewska